

раходитѣ и въ тѣлото на морскитѣ костенурки, акули и други, за да измине дълго разстояние, безъ да направи нито единъ ударъ съ перкитѣ си. Обича да се залепя най-вече по акулитѣ, и много често рибаритѣ изтеглятъ заедно съ уловената акула и полепенитѣ по нея щитоносни риби.

Тѣзи риби не изсмукватъ храна отъ акулата, а живѣятъ отъ „трохитѣ, които падатъ отъ трапезата на домакинята“. — Акулата има грамадна уста, но тѣсно гърло и за да погълне жертвата си, тя трѣбва дълго да дъвче. И понеже дъвче много бързо, падатъ парчета храна, които именно се поглъщатъ отъ впититѣ въ нея щитоносни риби. Подобни парченца храна оставатъ и при морскитѣ костенурки, щуката и другитѣ риби, въ които се впиватъ главосмукачитѣ. Тѣ се залепятъ и по параходитѣ, но не за да попречатъ на тѣхното пжтуване, а за да си търсятъ храна. Залепената ѝ тѣхъ риба плува, докато изхвърлятъ случайно остатъци отъ храна. Тогава тя се спуща като стрѣла къмъ храната, поглъща я и отново се връща, за да се впие въ гладката повърхностъ на парахода.

Една „ловдж. риба“ използва акулата като евтино превозно средство.

Понѣкога тази риба използва акулата и като безплатно превозно средство. А презъ време на пжтуването си, тя си улавя и нѣкоя друга рибка. За този особенъ начинъ на плуване е виновна и самата природа, която я пригодила да изминава малки разстояния, а за да си намира храна необходимо ѝ е да плува дълго. Иначе — при малки разстояния — тази риба е отличенъ плувецъ. — Бързо и

сръчно достига акулата, безъ да попадне между жбитѣ ѝ.

Нѣкои народи използватъ способността на тази риба — да се впила въ тѣлото на по-голѣма риба и морски костенурки — за ловджийски цѣли.

Описание за ловъ на костенурки при о. Куба ни дава Ралфъ де Сола.

„Тръгнахме съ пега-пегосъ — така наричатъ туземцитѣ ловджийскитѣ риби — на ловъ съ малка лодка. На външната частъ на